

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Split, Put Supavla 1

U I ME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sutkinji tog suda Danijeli Čipčić Buzov, sucu pojedincu, te zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, zastupane po opunomoćenici Marini Ljubić Karanović (generalna punomoć pohranjena u Uredu predsjednika suda pod brojem 39 Su-517/15), radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, nakon neposredne i javne rasprave zaključene 17. svibnja 2018. u prisutnosti tužitelja i opunomoćenice tuženika, 25. svibnja 2018.,

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev radi poništenja rješenje tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Klasa: UP/I-344-08/16-02/75, Urbroj: 376-04-17-4 od 1. ožujka 2017.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika Klasa: UP/I-344-08/16-02/75, Urbroj: 376-04-17-4 od 1. ožujka 2017. odbačen je kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d., Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu.

U pravodobno podnesenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi da pobija zakonitost osporenog rješenja tuženika iz razloga jer je isto doneseno uz povredu upravnog postupka, pogrešnog iznošenja činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Navodi da se u obrazloženju osporenog rješenja navodi kako se ne može pravno postupati prema zahtjevu tužitelja od 4. studenog 2016., jer isti ne predstavlja prigovor iz članka 54. Zakona o poštanskim uslugama (ZPU-a), koji se odnosi za slučajeve gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prienos i uručenje pošiljke, zatim kad davatelj poštanske usluge nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, te u slučaju oštećenja, odnosno umanjivanja sadržaja pošiljke. Međutim, prigovor tužitelja od 4. studenog 2016. se odnosio na dio izreke čl. 54. ZPU-a koji propisuje mogućnost davanja prigovora za slučaj kada davatelj poštanske usluge nije obavio poštansku uslugu u cijelosti. Jer poštanska usluga nije obavljena u cijelosti, ako djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati „Potvrdu o primitku“ – bez volje i suglasnosti korisnika takve poštanske usluge. Paradoksalna da je situacija da tuženik u obrazloženju osporenog rješenja navodi sljedeće: „Iz dostavljene dokumentacije priložene spisu je utvrđeno da nije korisnik podnio prigovor HP-u zbog cijene ili načina pružanja

poštanske usluge nego zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u inozemstvo.“ Jer, prema takvoj, pravnoj logici, neprofesionalna poštanska usluga ne znači ujedno i (loš) način pružanja poštanske usluge, te da je očigledno da tuženik na takav način pokušava krivo prikazati činjenično stanje ove pravne stvari. Osim toga tuženik navodi i sljedeće, citat: „Dodatno se napominje u skladu s odredbama čl. 32. ZPU-a korisnik poštanske usluge ima pravo i obvezu odabrati onu vrstu poštanske usluge koja odgovara njegovim potrebama.“ Korisnik poštanske usluge, odnosno tužitelj je 24. kolovoza 2016. u poštanskom uredu na adresi A , Split odabrao uslugu slanja preporučene pošiljke s povratnicom u inozemstvo bez označavanja dodatne usluge „PLUS“, na što mu je djelatnik navedenog poštanskog ureda samovoljno i neovlašteno, bez tužiteljeve suglasnosti zaokružio dodatnu uslugu „PLUS“, što znači da je čl. 32. ZPU-a ipak prekršen. Međutim, prema navodima tuženika, prigovor tužitelja na takvo postupanje djelatnika poštanskog ureda ne predstavlja prigovor na način pružanja poštanske usluge, što da nije ništa drugo nego izlika kojom se tuženik želi izuzeti od rješavanja ove pravne stvari u kojoj je njegova nadležnost više nego očigledna. Tužitelj da nikad nije osporavao pravo djelatniku poštanskog ureda da predmetnu pismovnu pošiljku pošalje sukladno internim poštanskim propisima, ali to nikako ne znači da djelatnik poštanskog ureda ima pravo upisivati podatke na obrascu Hrvatske pošte (Potvrda o primitku) bez volje i suglasnosti tužitelja (korisnika poštanske usluge), jer taj obrazac ispunjava isključivo korisnik poštanske usluge (tužitelj), dok ga djelatnik poštanskog ureda ima pravo samo elektronski obrađivati i protokolirati. Iz sadržaja tužbe proizlazi da tužitelj traži poništenje osporenog rješenja tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da je osporeno rješenje doneseno na temelju članka 41. stavka 2. ZUP-a, a u svezi članka 55. ZPU-a, u postupku rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga i davatelja poštanskih usluga HP-Hrvatske pošte d.d., u vezi s prigovorom zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu. U konkretnom slučaju, tužitelj da je pred tuženikom vodio spor s HP-om u vezi s prigovorom zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu. Tužitelj da je u zahtjevu za rješavanje spora s HP-om koji je podnio tuženiku naveo kako spor nastaje zbog stava Povjerenstva za rješavanje pritužbi potrošača pri HP-u da djelatnik poštanskog ureda HP-a ima pravo ispunjavati „Potvrdu o primitku“ bez volje i suglasnosti korisnika poštanske usluge jer time krši čl. 32. st. 1. ZPU-a temeljem kojega korisnik ima pravo i obvezu odabrati onu koja odgovara njegovim potrebama. U tužbi tužitelj u bitnome osporava rješenje tuženika jer smatra kako je njegov prigovor u stvari slučaj kada davatelj poštanske usluge nije obavio poštansku uslugu u cijelosti, sukladno čl. 54. ZPU-a. Ističe kako poštanska usluga nije obavljena u cijelosti ako djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati potvrdu o primitku bez volje i suglasnosti korisnika usluge. U odnosu na navode tužitelja, tuženik ističe da se sporovi između korisnika i davatelja poštanskih usluga rješavaju na temelju odredaba ZPU-a, a tuženik po službenoj dužnosti pazi na dopuštenost podnesenog zahtjeva za rješavanje spora s davateljem poštanskih usluga. Zaštita korisnika poštanskih usluga i rješavanje prigovora korisnika poštanskih usluga uređeni su člancima 54. i 55. ZPU-a. Odredbama čl. 54. ZPU-a propisane su pravne osnove za pokretanje postupka rješavanja prigovora korisnika poštanskih usluga. Tako korisnik može pokrenuti postupak rješavanja prigovora zbog gubitka pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, kada usluga nije obavljena te zbog oštećenja, odnosno umanjivanja sadržaja pošiljke. Tuženik sporove korisnika i davatelja poštanskih usluga rješava isključivo na temelju odredaba ZPU-a s obzirom da je tužitelj u skladu s odredbama ZPU-a nadležan za nadzor nad pružanjem poštanskih usluga, dok nadzor nad radnicima i profesionalnim ponašanjem radnika HP-a u dijelu odnosa s korisnicima usluga, nije uređeno ZPU-om niti je nadležnost tuženika. Tužitelj u tužbi da navodi da je prigovor podnesen jer je djelatnik HP-a popunjavao potvrdu o primitku bez njegove suglasnosti na što nema pravo pa stoga niti

poštanska usluga nije obavljena u cijelosti. Upravo iz navedenoga nesporno proizlazi da se ne radi o pravnoj osnovi za pokretanje prigovora iz čl. 54. ZPU-a. Kako tuženik nije nadležan za prigovore vezane za ponašanje radnika davatelja poštanskih usluga, tako tužiteljev zahtjev za rješavanje spora s davateljem poštanske usluge nije bio dopušten kako bi tuženik o njemu u bitnome odlučivao u postupku rješavanja spora iz čl. 55. ZPU-a. Dodatno iz tužbe da proizlazi kako se tužitelj slaže da se radi o neprofesionalnom ponašanju djelatnika HP-a, ali isto smatra lošim načinom pružanja usluge i na taj način se može provesti postupak rješavanja prigovora, iako niti to nije osnova za prigovor iz čl. 54. ZPU-a. Tužitelj na opisani način potpuno pogrešno shvaća osnove za prigovor iz čl. 54. ZPU-a s obzirom da je nesporno kako neprofesionalno ponašanje djelatnika HP-a nije prigovor iz čl. 54. ZPU-a, niti se radi o pružanju poštanske usluge, već o eventualnom neprofesionalnom ponašanju djelatnika u poštanskom uredu koje nije utjecalo na obavljanje ugovorene poštanske usluge, o čemu tuženik ne može odlučivati u postupcima rješavanja sporova korisnika i davatelja poštanskih usluga iz čl. 54. ZPU-a. Slijedom navedenog, tuženik u skladu s odredbama ZPU-a nije mogao drugačije odlučiti. Tuženik je u provedenom postupku izvršio sve odgovarajuće provjere kako bi utvrdio je li HP postupio u skladu s odredbama ZUP-a i ZPU-a. Osporenim rješenjem je odbacio nedopušteni zahtjev tužitelja jer se ne radi o prigovoru o kojem tužitelj može odlučivati sukladno svojoj nadležnosti iz ZPU-a. Dokumentacija priložena spisu bila je dovoljna da tuženik pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijeni mjerodavni propis. Iz svega navedenog da je razvidna neosnovanost navoda tužitelja, osobito s obzirom da je suprotna strana dostavila dokaze iz kojih je razvidno postupanje pružatelja usluga u skladu s odredbama zakona. Tuženik da je poduzimao sve radnje kako bi se utvrdilo pravo stanje stvari radi donošenja pravilnog i zakonitog rješenja, poštujući pri tom načelo materijalne istine sukladno članku 8. ZUP-a. Na tako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, tuženik je na ispravan način primijenio odredbe ZPU-a, te donio rješenje u okviru svojih nadležnosti propisanih ZUP-om i ZPU-om. Slijedom navedenog, tuženik naglašava kako je u sporu korisnika i davatelja poštanskih usluga postupio na transparentan, objektivan i nediskriminirajući način, te da je osporeno rješenje zakonito i doneseno u okviru njegovih zakonskih nadležnosti,

Slijedom navedenog tuženik predlaže da Sud odbije tužbu kao neosnovanu.

U sporu je održana rasprava 17. svibnja 2018., a čime je strankama u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17; dalje ZUS) dana mogućnost da se izjasne o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora, a na kojoj je tužitelj naveo da u cijelosti ustraje u podnesenoj tužbi i razlozima iznijetih u istoj. Ujedno je istaknuo da je pogrešno utvrđeno činjenično stanje izneseno u odgovoru na tužbu tuženika pa tako na drugoj stranici obrazloženja tuženik navodi sve odredbe čl. 54. Zakon o poštanskim uslugama, osim one odredbe koja se odnosi na ovu upravnu stvar, a to je nadležnost tuženika u slučajevima kada poštanska usluga nije obavljena u cijelosti. Naime, zakonodavac da pravi jasnu razliku između toga kada poštanska usluga nije obavljena (uopće) ili nije obavljena u cijelosti. Sljedeće, tuženik navodi da je on nadležan za pružanje poštanske usluge, ali da nije nadležan za rad djelatnika pošte, a tužitelj pita tuženika tko obavlja poštanske usluge, djelatnici pošte ili neki drugi djelatnici. Jednako tako tuženik navodi da je nadležan za pružanje poštanske usluge, a tužitelj pita tuženika što je to poštanska usluga za tuženika, kojim postupkom poštanska usluga započinje a kojim završava.

Opunomoćenica tuženika je na ročištu za raspravu navela da ostaje kod odgovora na tužbu i svih navoda. U odnosu na navode tužitelja kako pogrešno tuženik navodi da neprofesionalna poštanska usluga ne znači ujedno i loš način pružanja poštanske usluge, tuženik ističe kako tužitelj ne razumije razloge za podnošenje zahtjeva tuženiku jer način obavljanja poštanske usluge je u smislu razloga koji su predviđeni zakonom. U konkretnom

slučaju ni jedan od razloga nije ispunjen iz razloga što je usluga obavljena, nije došlo do gubitka poštanske pošiljke prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, kao ni oštećenje odnosno umanjene sadržaja. Oznaka plus je oznaka bez koje se međunarodna pošiljka ne može izvršiti znači u međunarodnom prometu oznaka plus je sastavni dio usluge. Stoga da je u konkretnom slučaju usluga izvršena u cijelosti te tužitelj niti drugi korisnik poštanskih usluga ne može samovoljno mijenjati načina pružanja poštanskih usluga.

Tužitelj je očitujući se na navode tuženika naveo da je tužbeni zahtjev podnesen u vezi nadležnosti tuženika za rješavanje ovog spora, a ne u vezi tuženikovog tumačenja načina pružanja usluge, a da tuženik nije odgovorio na jednostavno pitanje tužitelja kad započinje poštanska usluga.

Opunomoćenika tuženika je potom navela kako navedeno pitanje tužitelja nije relevantno za konkretan predmet iz razloga što nisu uopće ispunjene pretpostavke za vođenje postupka pred tuženikom, ali da je tuženik ipak na ovoj raspravi tužitelju dao pojašnjenje usluge o međunarodnom prometu koju je tužitelj koristio, a na što se tužitelj očitovao da se u ovakvim postupcima tuženika krši čl. 2. st. 1. točka 21. ZPU-a koji se odnosi na definiciju poštanske usluge, pa se tako poštanska usluga odnosi na prijem, usmjeravanje, prijenos i uručenje, a što da jasno uključuje tuženikovu nadležnost.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju sadržanu u spisu upravnog spora i dokumentaciju sadržanu u spisu upravnog tijela dostavljenog uz odgovor na tužbu.

Stranke nisu imale drugih dokaznih prijedloga.

Nakon ocjene izvedenih dokaza i razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja sukladno odredbi članka 55. stavka 3. ZUS-a ovaj sud drži kako tužbeni zahtjev nije osnovan.

Predmet ovog upravnog spora je zahtjev tužitelja radi rješavanja spora između korisnika poštanskih usluga, ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga, HP-Hrvatskom poštom d.d., Zagreb, u vezi s rješavanjem prigovora zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u međunarodnom prometu.

Među strankama je sporno je li pravilno i zakonito osporeno rješenje tuženika kojim je odbačen kao nedopušten predmetni zahtjev za rješavanje spora korisnika, ovdje tužitelja, s davateljem poštanskih usluga.

Odredom članka 54. stavkom 1. Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“, broj 144/12, 153/13 i 78/15, dalje: ZPU) propisano je da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, u roku od tri mjeseca od dana predaje poštanske pošiljke u unutarnjem prometu, odnosno u roku od šest mjeseci u međunarodnom prometu.

Stavkom 4. istog članka, propisano je da je davatelj poštanskih usluga obvezan dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga o utemeljenosti podnesenog prigovora u roku od najviše 30 dana od dana zaprimanja prigovora u unutarnjem prometu, odnosno u roku od najviše 60 dana od dana zaprimanja prigovora u međunarodnom prometu.

Stavkom 5. istog članka je propisano da na pisani odgovor davatelja poštanskih usluga korisnik poštanskih usluga ima pravo podnijeti pritužbu (reklamaciju) povjerenstvu za pritužbe potrošača pri davatelju poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora. Povjerenstvo za pritužbe potrošača davatelja poštanskih usluga obvezno je dostaviti pisani odgovor korisniku poštanskih usluga u roku od 30 dana od dana zaprimanja njegove pritužbe.

Odredbom članka 55. stavka 1. ZPU-a propisano je da u slučaju spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga u vezi s rješavanjem prigovora iz članka 54. ovoga Zakona, korisnik poštanskih usluga može podnijeti zahtjev za rješavanje spora Agenciji u

roku od 30 dana od dana dostavljanja pisanog odgovora povjerenstva za pritužbe potrošača iz članka 54. stavka 5. ovoga Zakona. Zastara osporene tražbine ne teče za vrijeme rješavanja spora pred Agencijom.

Iz podataka spisa predmeta je razvidno da je tužitelj 25. kolovoza 2016. Hrvatskoj pošti podnio prigovor zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke navodeći u bitnom da je prilikom obračuna i protokoliranja Potvrde o primitku djelatnica poštanskog ureda samovoljno i neovlašteno označila dopunusku uslugu „Plus“ iako to nije tražio, te da je zbog toga odustao od slanja pošiljke, te navedenu uslugu da je izvršio u drugom poštanskom uredu u kojem nije bilo nikakvih problema odnosno da nije bilo označavanje usluge koju nije tražio.

Iz spisu priležećeg zahtjeva tužitelja za rješavanje spora s HP-om zaprimljenog pred tuženikom 11. studenog 2016. u bitnom proizlazi da je spor nastao zbog stava Povjerenstva za pritužbe da djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati „Potvrdu o primitku“ bez volje i suglasnosti korisnika poštanske usluge jer time Povjerenstvo krši odredbu članka 32. stavka 1. ZPU-a koji daje pravo i obvezu korisniku da odabere onu vrstu poštanske usluge koja odgovara njegovim potrebama.

Osporeno rješenje tuženika se u bitnom obrazlaže time da je iz dostavljene dokumentacije priložene spisu utvrđeno da nije korisnik podnio prigovor HP-u zbog cijene ili načina pružanja poštanske usluge nego zbog neprofesionalne usluge prilikom slanja preporučene pošiljke u inozemstvo, te da korisnik propituje pravo radnika poštanskog ureda na označavanje dodatne usluge „Plus“ bez suglasnosti korisnika te poštanske usluge, a što je utvrdio prilikom korištenja poštanskih usluga HP-a. Navedeno da nije prigovor iz članka 54. ZPU-a koji je osnova za pokretanje rješavanja spora između davatelja i korisnika poštanske usluge, te s obzirom da predmetni prigovor nije prigovor iz članka 54. stavka 1. i 2. ZPU-a da tuženik o istome ne može u bitnome odlučivati. Ujedno dodatno napominje da se u skladu s odredbama članka 32. ZPU-a korisnik poštanske usluge ima pravo i obvezu odabrati onu vrstu poštanske usluge koja odgovara njegovim potrebama. Opći uvjeti za obavljanje poštanskih usluga da su aktualna ponuda davatelja poštanske usluge korisnicima, te su isti zajedno sa važećim cjenikom javno dostupni i na internetskim stranicama davatelja i u prostorijama namijenjenim korisnicima usluga. Stoga, da je tuženik sukladno odredbama ZPU-a, na temelju utvrđenog činjeničnog stanja zaljučio da ne može odlučivati od osnovanosti predmetnog zahtjeva korisnika jer ne postoje zakonske pretpostavke za vođenje postupka.

S obzirom na podatke spisa predmeta, a imajući u vidu naprijed citirane zakonske odredbe, ovaj sud ocjenjuje da je osporeno rješenje tuženika, kod obrazloženja koje je njime dano, zakonito, dok prigovori tužitelja nisu osnovani niti od utjecaja na drugačije rješavanje predmetne upravne stvari.

Naime, za rješavanje predmetne upravne stvari mjerodavne su odredbe naprijed označenog Zakona o poštanskim uslugama („Narodne novine“ broj 144/12, 153/13, 78/15; dalje: ZPU), pa polazeći od naprijed citiranih zakonskih odredbi pravilno je tuženik u osporenom rješenju utvrdio da tužitelj nije podnio prigovor HP-u u smislu odredbe članka 54. ZPU-a koji je osnova za pokretanje rješavanja spora između davatelja i korisnika usluge.

Ovo stoga što je naprijed citiranom odredbom članka 54. ZPU-a propisano da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, a što ovdje, s obzirom na naprijed izneseni sadržaj prigovora tužitelja, te sadržaj zahtjeva tužitelja za rješavanje spora s HP-om podnesenog tuženiku, nije slučaj.

Pravilno tuženik tijekom ovog spora, a u svezi prigovora tužitelja iznesenih u tužbi, navodi kako tužitelj potpuno pogrešno shvaća osnove podnošenja prigovora u konkretnom slučaju i da je pogrešno tumačenje tužitelja da prigovor kojim se ispituje pravo je li djelatnik

djelatnik poštanskog ureda ima pravo ispunjavati „Potvrdu o primitku“ – službeni obrazac HP, bez volje i suglasnosti korisnika takve poštanske usluge, predstavlja prigovor da poštanska usluga nije u cijelosti obavljena. Pri tome, za istaći je da Hrvatska pošta d.d. može obaviti u cijelosti samo onu uslugu koja se nalazi u njenoj ponudi.

U navedenom kako dakle podneseni prigovor tužitelja nije prigovor u smislu odredbe članka 54. ZPU-a jer se isti ne odnosi na gubitak poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje poštanske pošiljke ili na slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti, to je, po ocijeni ovog suda, pravilno tuženik pozivom na odredbu članka 41. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09; dalje: ZUP) u svezi s odredbom članka 55. ZPU-a odbacio predmetni zahtjev tužitelja iz razloga jer ne postoje zakonske pretpostavke za njegovo vođenje.

U postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja, po ocijeni ovog suda, nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje predmetne upravne stvari, niti je pogrešno primijenjen pravni propis na temelju kojeg je riješena predmetna upravna stvar, a prigovori ni tužbeni navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost ni pravilnost osporenog rješenja tuženika.

Stoga, a budući da je osporeno rješenje tuženika zakonito, te nisu ostvareni ni razlozi ništavosti pojedinačne odluke iz članka 128. stavka 1. ZUP-a, na koje sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, odnosno presuditi kao u izreci.

U Splitu 25. svibnja 2018.

S U T K I N J A

Danijela Čipčić Buzov, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku 15 dana od dana dostave. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, a o istoj odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske. (čl. 66. u svezi čl. 70. ZUS-a).

za točnost otpisavka – ovlaštteni službenik